

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Lvcaë Cap. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN LVCAE CAP. IO.

16. *Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit.
Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.*

INSIGNIS est in his verbis authoritatis Ecclesiasticae commendatio: ex quibus ista sequuntur. Primum, per Ecclesiae Praepositos Christum loqui, ideoque illis non secus ac Christo obediendum. Deinde, Ecclesiae vocem infallibiliter esse veram, quia Christi vox talis est. Tertio, Ecclesiae vocem sine exceptione aut conditione esse audiendam. Sic enim audiri Christus debet. Quarto, Ecclesiae vocem esse medium necessarium & efficax, cooperante cum ea Spiritu S. ad fidem ingenerandam. Tale enim medium Christi vox erat quum Iudaeis predicaret. Denique quicquid in ratione docendi ac ea quae ad salutem pertinent praecipienda Christus Iudaeis fuit, idem Christianis Ecclesia: & quamcumque apud eos fidem & authoritatem Christus habere debuit, eandem nunc apud Christianos habet vox, doctrina, & praecipua Ecclesiae.

Ecclesiasticae authoritatis commendatio.

Calvinus agnoscit hoc loco docere Christum, praestantissimum hunc esse Dei cultum, & optimi odoris sacrificium, audire ipsam ore hominum loquentem; & nos eius verbo non secus subijcere, quod per homines adfertur, quam si descenderet ipse de caelo. Addit tamen conditionem, si Ecclesia fideliter suum munus exequitur; & ait: Sicuti magnifice extollitur Pastorum dignitas qui sincere & fideliter munus suum exercent; ita ridiculus est Papa cum suis, dum hoc praetextu tyrannidem suam fouet. Sed non videt caecus hereticus hanc exceptionem
in

Caluini euasiones contra ipsum militant.

in illum & in quoscunque Pastores retorqueri. Ridiculi sunt Ministri prædicantes cum suis, dum prætextu externi ministerij hæc à Christo magnifice cõmendati suas hæreses mûdo obtrudunt. Exceptione enim hac semel admiffa, si fideliter Ecclesia docet, non veræ tantum Ecclesiæ Præpositi, sed quarumlibet sectarum Ministri, omni prorsus auctoritate & fide, quam Christus hæc illis dat, spoliabuntur. Certum quidẽ est, Ecclesiæ obediendum esse quatenus fideliter docet: sed an fideliter doceat, non est nostrum in dubium vocare. Certum est, Iudeos debuisse Christo obedire quatenus testimonium perhibebat veritati: sed an illud faceret, non erat Iudeorum in dubium vocare, sed simpliciter credere. Quare sicut Christo Iudei, sic nos Ecclesiæ simpliciter credere debemus; non quidem siue vera doceat siue non, sed siue id nobis constet siue non. Dubitandum non est, quin sicut Pater mittens Christum, & iubens eum audiri, sic Christus mittens Ecclesiam, & iubens illam audiri, sua sapientia disposuerit ut sine villo periculo erroris tam Ecclesia à nobis quàm Christus à Iudæis audiretur.

Audiamus tamen Caluini cauillum in contrarium. *Certum est* (inquit) *non ita loqui Christum ut ius sibi à Patre datum hominibus resignet, sed tantum ut à contemptu vindicet suum Euangelium.* In his paucis verbis mentitur & fallit impostor. Purum mendacium est, quod dicit Christum ius sibi à Patre datum hominibus non resignasse. Illa enim resignatio quo ad docendi munus, de quo hæc agitur, conceptis verbis apud Ioan. legitur. Ait ibi Christus. *Ego te clarificauit super terram. Opus consummaui quod dedisti mihi ut faciam. Manifestaui nomẽ tuum hominibus. Paulo post. Ego dedi eis sermonem tuum. Sanctifica eos in veritate; ser-*

Ecclesiæ
simplici-
ter ab
ouibus
creden-
dum.

Caluini
menda-
cium.

Ioan. 17.

mo tuus veritas est. Sicut tu me misisti in mundum, & ego eos misi in mundum. Dicit aperte se munere suo iam defunctum, idem in Apostolos resignasse. Sed & hoc loco duos gradus ponit Christus doctrinæ ad homines allatæ. Primum quod Pater illum misit & docuit, cui obedire oportuit. Secundum quod ille mittit Apostolos, quibus est obediendum. Quare quum dixisset, *Qui vos spernit, me spernit;* adiecit, *Qui spernit me, spernit eum qui misit me.* Sicut ergo Christus in Euangelio dicit, *Omne iudicium dedit Pater Filio;* sic Chrysostomus dicit, *Hoc autem totum video datum sacerdotibus.* Atque hoc quidem Caluini mendacium est.

Christus docendi munus in Ecclesiam resignavit.

Ioan. 3.

Caluini impostura.

Rom. 10.

Melanchthonis euasio.

Fallit impostor, quum dicit, Christum ita loqui ut à contempta vindicet suum Euangelium. Id enim non nisi consequenter facit Christus hoc loco. Sed ita loquitur Christus immediatè & proximè, ut à contemptu vindicet Euangelij ministros & prædicatores. Non enim dicit, *Qui Euangelium audit, me audit;* sed Ecclesiæ ministros alloquens dicit, *Qui vos audit, me audit.* Obediendum immediatè personis loquentibus est, quia *fides est ex auditu.* Doctrinæ Evangelicæ creditur mediante voce Ecclesiæ. In hoc fallunt & falluntur hæretici.

Sed inuertit venitus alius hæreticus hæc verba hoc modo: *Qui vos audit, me audit:* id est, verbum meum non vestrum loquimini. Intelligit autem verbum scriptum. Sed hoc commentum verba ipsa euertunt. Neque enim adhuc scriptum erat verbum istud, quod nunc Scripturam vocamus; neque Scripturam audimus quatenus Scripturam, sed legimus; neque prædicatio Apostolica alia est, quam vox audita. Hanc vocem Christus esse suam dicit, qua per Apostolos loquitur. Sic Ecclesiæ vocem, Dei vocem esse dicimus, quia Deus per

Ecclesiam loquitur; & quia Ecclesia non suū sed Dei verbum infallibiliter accipit, tenet, docet. Præterea manifestè dixit Christus hæc verba in eum finem, vt Apostolorum autoritatem declararet & commendaret; ideoque statim adiunxit: *Qui vos spernit, me spernit.* Debent ergo illa verba, *Qui vos audit, me audit,* similem sensum habere; neque sic intelligi, quasi præscriberent Apostolis, quibus verbis in docendo vti deberēt, scripto videlicet vel scribendo potius Christi verbo, vt iste nugator intelligit, (hoc enim & alibi eos perspicue docuit, & hinc nihil minus tractat) sed sic intelligi, vt euidenter demonstrent, quantam verbis Apostolicis, & consequenter alijs Ecclesiarum magistris ipsorum successoribus, (alioqui enim stultus iste cauillator nihil de his verbis sollicitus esset) autoritatem deferre atque tribuere debeamus. Et dicit Christus, sic illos esse audiendos, & cum tanta autoritate, ac si Christum ipsum loquentem audiremus. Vt autem huius cauillationis vanitas adhuc magis perspicua fiat, pone Regem aliquem qui Prætorem constituens, ei dicat: *Qui tuam sententiam audit, meam audit; & qui tuam spernit, meam spernit.* Si hinc rebellis aliquis aut pertinax litigator audiat contra se Prætoris sententiam ferri, que tamen non sit ipsa lex scripta regalis, sed legis ipsius expositio prætoris, quero an litigatoris esset bona exceptio dicentis: *Tua interpretatio & sententia me obligare non potest, sed Regis tantum imperium.* Quod enim tibi Rex dixit, *Qui tuam sententiam audit, meam audit,* ideo dixit, quia tu non debes nisi verba Regis & leges regias & imperiū Regis loqui. Quare, nisi Rex me condemnet, adhuc mea causa bona est. At vt nemo est hodie hereticus alicuius cere-

bri,

bri, qui non apertè videat hanc cauillationem friuolam esse, & merā improbi hominis euasione, vt Prætoris auctoritatem declinet, sic planè in ipsis hereticis respectu Christi & Ecclesię eius se res habet.

27. *Diliges Dominum Deum tuam ex toto corde, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, &c.*

PROPTER huius præcepti verum sensum non intellectum heretici hodie omnes tam hoc præceptum quàm totam legem ad obseruandum esse impossibile docuerunt. Quorum vestigijs insitens hoc loco Calvinus, ita scribit. *Certum est in lege præscribi hominibus quomodo vitam formare debeant, vt salutem coram Deo sibi comparent. Quòd autem lex nihil aliud quàm damnare potest, non fit doctrinæ vitio, sed quia impossibile nobis est præstare quod iubet. Ergo quanquam ex lege nemo iustificatur, continet tamen lex ipsa summam iustitiam: quia non falso salutem promittit suis cultoribus, si quis plenè obseruet quicquid mandat. Hæc ille. Docet impostor in lege summam iustitiam describi, & legem suis cultoribus salutem promittere, sed sub conditione nobis impossibili. Hoc est dicere, falso & ridiculè. Quis eum legislatorè suis subditis falsam & ridiculam legem dare negabit, qui magno proposito præmio illud iubeat, quod à nemine subditorum impleri posse optimè nouit? vt si sic pauperi & infirmo dicat: Si regnum mihi proximum subiugaueris, mei regni te hæredem constituam. Alienum quidem regnum subiugare summa fortitudo ac virtus foret: sed nunquid tamen domini sui regnū falso & ridiculè illi promittitur qui hoc nullo modo præstare potest? Putant heretici se satis legi tribuere, quòd summam iustitiam doceat, & salutem suis cultoribus pro-*

Lex Dei
an præci-
piat quod
præstari
nō potest.

mittat. Sed non vident se legiflatore & ridiculū & mēdacē facere, quādo à nemine docēt legē impleri posse. Absurdū hoc eludere conatur Calvinus. *Hæc* (inquit) *docendī ratio nobis absurda videri nō debet, quōd Deus primō iustitiam operum requirat, deinde gratiam offerat sine operibus.* Sed quare & quam ob causam absurda videri non debet? Attendamus rationem quam adfert. *Quia* (inquit) *neccesse est homines iusta suæ damnationis conuinci, vt ad Dei misericordiā confugiant.* Ideo apud Paulum, Rom. 10. 5. *vtriusque iustitiæ comparatio ponitur, vt sciamus nos ideo gratis iustificari à Deo, quia propria iustitia destituimur.* Hæc ille. Fallit improbē lectorem, & vt ego sanē arbitror, ex composito. Lex est pädagogus ad Christum, quia conuincit homines non suæ damnationis, quasi nemo mortalium legem impleret, vt vult Calvinus; sed suæ infirmitatis, quia sine gratia Dei per Christum nemo illam implere potest, vt iuxta Scripturas perpetuò docet Augustinus. Paulus autem ad Rom. 10. 5. *iustitiam quæ ex lege est, opponit iustitiæ quæ ex fide est*, quia illa quæ ex lege est, docet tantūm quid facere debemus; sed illa quæ ex fide est, habet gratiam Christi in corde, quæ facit nos facere quod lex iubet: & sic docet nos propria quidem iustitiā destitui, vt gratis iustificemur (vt hīc Calvinus ait) respectu primæ iustificationis qua ex impio aliquis fit iustus, aut qua impius Deo reconciliatur, (de qua iustitiā lex non loquitur) sed non docet nos illic Paulus propria iustitiā destitui respectu illius salutis quam lex suis cultoribus promittit, nempe vitæ æternæ; nisi quatenus propria illa iustitiā intelligitur, quæ proprijs viribus ex sola legis doctrina comparatur, qualem Iudæi in Christum non credentes habere volebant, vt in fine præ-

Lex quomodo pädagogus ad Christū.

cedentis capitis Paulus docuit. Nam verba Pauli in loco à Caluino notato planè & perspicuè docent quòd iustitia ex fide facit seruare Legem Dei. *Quæ ex fide est iustitia, sic dicit, id est, de iustitia ex fide sic Script. dicit: Ne dixeris in corde tuo, Quis ascendet in celum? &c. id est, ne putes legem tibi credenti & conuerso ad Deum esse difficilem, aut vires tuas superantem. Propè est verbum in ore tuo & in corde tuo, id est, res tota facilis est tibi iam conuerso & credenti, & diligenti Deū. Moyses enim (à quo hæc verba Paulus desumpsit) quum primum dixisset, Circūcidit Dominus Deus tuus cor tuum, vt diligas Dominum Deum tuum (quod ad credentes & conuersos loquitur) paulo post subiungit: Mandatum hoc quod ego præcipio tibi hodie, non est supra te, neque procul positum, neque in caelo situm, &c. sed iuxta te est valde sermo in ore tuo & corde tuo, vt facias illud. Hæc ibi. Quare illa verba tractans August. ait. Conuersus quisque, sicut ibi præcipit, ad Dominum Deum suum, ex toto corde suo, mandatum Dei non habebit graue. Sic ipse locus à Caluino notatus luculenter probat quod Caluinus negat, nempe legem Dei non esse impossibilem: videlicet credenti & conuerso. Manet ergo absurditas illa maxima iuxta doctrinam Caluini, Deum operum iustitiam primò querere, & postea gratuitam offerre sine operibus.*

Sed tota Caluini & aliorum hæreticorum contra tam apertam veritatem lucta est huius præcepti legalis praua intelligentia. Diligere enim Deum perpetuò actualiter, & sic ex toto corde vt nihil præter Deum diligatur, & ille tantum diligatur quantum diligibilis est, nemo in hac vita potest, & hoc sensu August. in lib. de perfect. iustitiæ, & post eum Bernard. ferm. 50. in Cant. docent hoc præceptum in hac vita non impleri, nec

Iustitia ex fide facit seruare legem.

Deut. 30.

Lib. de nat. & grat. c. 69.

Dilectio Dei ex toto corde quomodo intelligenda.

sub præuaricationis pœna obligare, sed per modum doctrine, quò cõtendere debeamus, ordinare. Verùm diligere Deum habitualiter, & per opera dilectionis externa, in omni sua operatione retinendo habitualemente Dei dilectionem, & sic toto corde, vt præcipuè Deus diligatur, homo in hac vita potest & debet. Et sic intelligendum esse hoc præceptum, illa alia Scripturæ verba manifestissimè docent: *Onus meum leue est, Mandata eius graua non sunt, & alia huiusmodi.*

Matth. 11
1. Ioan. 2.

29. *Hoc fac, & viues.*

Opera
bona vitæ
æternæ
causâ.

QUVM horum verborum manifestus & perspicuus hic sensus sit, Hęc dilectio Dei & proximi illa opera sunt quæ facere debes vt vita æterna viuas, vt sic quæstioni legisperiti satisfaceret Christus, qua quærebat etsi animo tentandi, *quid faciendo, id est, per quæ tandè opera, vitam æternam possideret;* totum hunc sensum prorsus inuertit Caluinus, & vult *consiliu Christi fuisse calumniam diluere, qua sciebat apud rudes & indoctos se grauari, quasi legem, quatenus perpetua est iustitiæ regula, euerteret.* Sed totum hoc merum figmentum est. Consiliu Christi fuit, non rudium & indoctorum calumniam diluere, de qua nihil in textu apparet, & à Caluino fingitur vt aliò lectoris animum auertat; sed istius legisperiti quæstioni satisfacere, qua tentare & experiri volebat, an legis Moyfaicæ mandata Christus approbaret, de quo apud ipsos Scribas & doctos Iudæos sciebat se in suspicionem & calumniam trahi. Hoc falso posito fundamento, ait hoc loco Caluinus: *Non ideo nos gratis iustificat Deus quia lex non ostendit perfectam iustitiam, sed quia in eius obseruatione deficimus omnes: ideoque nos ab ea vitam conse-*
quã

qui negat Christus, quia infirma est in carne nostra. Hæc Mendacium, & aperta verborum Christi contradictio.

ille. Non solum fabulam narrat à contextu Evangelico alienissimam, sed etiam, si rectè attendatur, Christi verbis manifestè contradicit. Fabula est, & à contextu præsentis alienissima, cuius nec minimum in textu apparet vestigium, uos gratis iustificari à Deo quia in lege deficiamus omnes, & non quia lex non ostendit perfectam iustitiam: Nos autem à lege, id est, à legis obseruatione vitam non consequi, aut Christum hoc negare, disertissimis Christi verbis ex diametro contrarium est. Dicit enim Christus: *Hoc fac, & viues*: id est, faciendo mandata legis viues. Ait Calvinus Christum dicere: *Faciendo legem non viues*. Sic eius interpretatio textum destruit, & Christi verba penitus inuertit.

Iam verò si hæc verba, *Hoc fac, & viues*, non continent expressum Christi mandatum de faciendo quod lex iubet, & disertam affirmationem quòd eam faciendo vitam cõsequemur, tunc etiam illa alia Christi verba ad eundem legis peritum, *Vade, & factu similiter*, non erit aliquod Christi mandatum de faciendo quod fecit ille Samaritanus, sed erit tantum regula iustitiæ ad imitandũ quod nemo imitari potest. Vnde sequetur non nisi fabulam à Christo recitatam fuisse, & non solum talem aliquem Samaritanum nõ fuisse, sed nec esse potuisse. Nam si vnus Samaritanus sic facere potuit, cur non & alius quilibet idem possit facere? Ergo si, *Vade, & factu similiter*, præceptum est eius quod fieri potest ac debet; illa quoque verba, *Hoc fac, & viues*, præceptum similiter continebant eius quod fieri potest ac debet, cum adiuncta promissione vitæ æternæ.

Taxat postea Calvinus, sub nomine defenso.

Li 4 rum

Patres à
Caluino
sine causa
data accu-
sati.

rum liberi arbitrij, doctiss. Patres Augustinum, Ambrosiū, & alios, qui affirmant sub typo huius vulnerati Samaritani curantis eum, describi statum hominis post lapsum, & restaurationem per Christum. Nec ullam causam reprehensionis adfert, nisi quòd dicat *maiores Scripturæ habendam reuerentiam quàm ut germanus eius sensus hac licentia transfiguratur*. Sed habetur à Patribus maxima Scripturæ reuerentia; quia & germanus ac literalis sensus de habendo pro proximo qui nostra ope indiget, eoque opere diligēdo, diligentissimè retinetur, & mysticus quoque sensus in eo latens enucleatur. Sed vnus Calvinus licentia hæretica ipsam diuine Scripturæ literam tum alijs innumeris in locis, tum hîc maximè penitus transfigurauit, corripit, inuertit, Christi que verbis disertissimis clara & impudenti voce cōtradixit, vt iam ostēsum est.

IN LVCÆ CAP. II.

41. *Quod superest, date eleēmosynam, & ecce omnia munda sunt vobis.*

1. **C**H R I S T V S in his verbis, nec ironicè loquitur, vt quidam putāt, quasi opinionem Phariseorum irridēs, qua dicuntur exitimasse per solas eleēmosynas omnia peccata purgari, vel saltem rapinas condonari quando ex illis eleēmosynæ fiunt (neque enim vel tanti eleēmosynarij isti Pharisei erant, vel tam stulta eorū sententia vsquam legitur) nec solet Christus ironicè docere, maximè quū dicit, *Eb ecce*; nec etiam docet per solas eleēmosynas (vel cætera pietatis opera negligendo, vel in peccatis perseverando)

om.